

ARTIKLER

Af Carsten Ploug Olsen

Genvejen til Gud

Af Carsten Ploug Olsen

”Vor Faders vej er dannet over disse sandheder: *at Guds faldne børn i tidernes morgen har skabt det synlige menneskelegeme; at Gud er den usynlige menneskeåndes Fader; at hvert jordisk liv bringer menneskeånden et skridt fremad mod Lyset og mod Faderhjemmet; at menneskene er ledsagede af usynlige vogtere, der altid er rede til hjælp og vejledning, en hjælp, der opfattes af mennesket som en indre stemme (samvittigheden); at menneskene i bønnen til deres Gud og Fader kan opnå en direkte forbindelse med Ham, med Hans Tanke og med Hans Vilje og derigennem opnå al den hjælp, der er nødvendig til at hærde deres vilje i kampen mod mørket og synden; at hvert menneske selv må sone sine onde og slette tanker og handlinger; at Kristus (Jesus af Nazareth) har lovet at være fører og leder for hvert menneske, til alle dets jordeliv er til ende! Erkendelsen af disse sandheder det er vejen til Gud.*”

Sådan står der at læse i en lille bog, "Forsoningslæren og genvejen", der udkom i tilknytning til hovedværket, "Vandrer mod Lyset!" i 1920 (begge udgivet ved Michael Agerskov). Gennem alle tider har mennesket stillet sig det største af alle spørgsmål: Spørgsmålet om Guds mulige eksistens. Og de mennesker, der har svaret bekræftende at Gud eksisterer, har da søgt at forstå den fjerne og dog så nære Fader.

Lad os lave et lille eksperiment: Prøv et øjeblik at skubbe alt hvad du har hørt eller læst om Gud til side. Og vend da din tanke mod Ham. Det gør ikke noget, at du slet ikke tror på Ham. Prøv blot et øjeblik at vende din tanke mod Gud. Findes Han? Hvordan føles Han? Når jeg selv gør dette, mødes jeg af en uendelig kraft og magt – og en uendelig kærlighed. Gud. Følte du det samme? Hvad følte du?

De mennesker, der på forskellig vis tror på Gud længes også efter Ham. Længslen kan have mange udtryk: Nogle søger ind i etablerede kirke- og trossamfund, andre har måske "Gud i baghovedet" i hverdagen. Men alle længes de. Ja, jeg vil vove den påstand, at inderst inde, allerinderst i sjælen, der hvor det helligste i én bor, dér længes vi alle. Troende som ikke-troende.

Og det gode er, at denne længsel skal stilles. Vi vil alle engang møde Gud som Han virkelig er – uanset hvordan vi så end opfatter eller forstår Ham nu som begrænsede mennesker. Min opfattelse er ikke bedre end din. Og det gode er tillige, at der siden 1912 er åbnet op for en genvej til Gud – en genvej til at få stillet sin længsel efter åndens Fader og Skaber. Det er denne genvej, der er temaet for indledningscitateret.

1912 var på mange måder et skilleår – fra en epoke til den næste. Ukendt af de fleste skete der dette år en begivenhed af verdenshistoriske dimensioner i og med Ardors, Satans tilbagevenden til Lyset og Gud som fortalt i "Vandrer mod Lyset!". De grufulde begivenheder verden siden så og til dels stadig ser er som eftervirkninger af et langt mørke – som et stenskred, der må buldre færdigt før der igen bliver ro og normale forhold. Vi mennesker kan selv gøre meget for at afkorte "stenskredet" - både som enkeltindivider og som menneskehed – ved at betræde *genvejen til Gud*. Gør vi dette, da vil vi snart få mere ordnede og frem for alt mere fredelige og lykkelige forhold at udvikle os og sone under.

Men det første skridt på genvejen består i en kærlighedshandling: Tilgivelsen af Ardor/Satan. I "Vandrer mod Lyset!" slutter Ardor sin beretning, hvori han meddeler en del af de evige sandheder, der hidtil har været skjult for menneskeheden, og som han, Ardor, før sin tilbagevenden søgte at forvanske eller helt tilbageholde, med en gribende bøn om tilgivelse. Spørgsmålet er nu: Vil vi kærligt tilgive og således løfte den mægtige syndebyrde af hans, Ardors skuldre, eller vil vi vende os væk i vrede? Dette er et spørgsmål, som Gud stiller enhver af os gennem "Vandrer mod Lyset!". Det er et samvittighedsspørgsmål. Enhver må selv svare på dette spørgsmål ud fra hver enkelts tanker og følelser.

Side 1

Artikler

Enhver der har fejlet, i stort eller småt, ved hvor meget man længes efter tilgivelse, når vi har indset vores fejl. For Ardors vedkommende er fejlen, synden *stor*. Det er altså meget vi skal tilgive ham. Det helt grundlæggende vi skal tilgive er, at vi overhovedet befinder os i en verden, hvor der er død og forgængelighed (det er der ikke i lysets

verdener – vort egentlige hjem). Men er den synd vi skal tilgive stor, da vil tilgivelsen også være af tilsvarende stor betydning for os selv (og for ham). Vi vil kunne vandre lykkeligere og friere og med større fred gennem denne verden. Og vejen til Paradis (som alle vil nå før eller siden) vil blive kortere. Langt kortere. Og formår vi selv at tilgive, da bør vi søge at lære vore børn at gøre det samme – for fra et tidligt tidspunkt at sikre at de kan leve et lykkeligere liv – den ultimative kærlighedsgerning over for dem og Ardor.

Djævelens trone står tom! Men som der står i ”Spørgsmål og Svar” (også udgivet ved Michael Agerskov i tilknytning til ”Vandrer mod Lyset!”) så vil vi mennesker først for alvor kunne mærke dette, når flertallet af os har tilgivet Ardor og har lært den sande Gud, kærlighedens, barmhjertighedens og fredens Gud at kende. For først da vil vi slippe fortidens mørke og kunne vandre den kortere vej til Gud.

Jeg vil slutte denne artikel med at citere Kristus fra hans tale til menneskene i ”Vandrer mod Lyset!” idet jeg gør hans, Kristi ord til mine:

”Til sidst henvender jeg mig til alle mennesker på den hele Jord, og jeg beder eder alle: søger at fatte medlidenhed med vor ældste broder (Ardor; min bemærkning; cpo), søger at tilgive, hvad han har forbrudt mod eder, at de mange forbandelser han har udslynget, kunne brydes og bortslettes! Ja, tilgiver ham af eders ganske hjerte; da vil han i sin dybe taknemmelighed stå ved min side og hjælpe mig af sin ganske styrke med at lede eder til vor Fader (...) Fader! Jeg beder dig lægge din velsignelse i mine ord, at de kunne nå til menneskenes øren og hjerter. Fader, vær med os alle. Amen!”

cpo; 2007

Jesus er ikke Gud

Af Carsten Ploug Olsen

Anslået findes der i verden i dag ca 2 – 2 ½ milliarder kristne mennesker (alle kristne retninger og sekter medindbefattet). Disse mennesker ærer og tilbeder i forskellig intensitet Jesus af Nazareth lig en gud. I gængs kristen forståelse er Kristus Guds søn, en del af den ”treenige gud”. Opfattelsen af Jesus som Gud stammer formentlig dels fra Jesu forhør og domfældelse hos Rådet i Jerusalem (ledet af Kaifas), dels fra Pauli udlægning af Jesu liv og død (forsoningslæren).

Da Jesus stod anklaget for rådet, anklaget for blasfemi, spurgte Kaifas ham om han var Guds søn. Dette bekræftede Jesus. Men – da han var en træt mand, jaget af de mange, udset til at undgælde for folkenes vrede og had – undlod han at tilføje; ”ligesom enhver af eder er det”. Han vidste, at uanset hvordan han svarede, ville rådsmedlemmerne nok vide at dreje hans svar, så at resultatet blev den ønskede domfældelse og henrettelse.

I Pauli udlægning af Jesu liv og død bliver Jesus - i tvivlsom overensstemmelse med de jødiske regler for ofringer - til slagtofferet – en ny pagt mellem Gud og mennesker. Senere hen på forskellige kirkemøder bygger man videre på Pauli lære, og Kristus bliver til en del af den ”treenige Gud”.

Alle disse tanker og forestillinger – fantasier – var dog Jesus selv fremmede. Der er ingen tvivl om, at Jesus af Nazareth var et meget karismatisk menneske – men Gud var han ikke, hverken i egen eller i sine samtidiges øjne. Forestillingen om Jesus som Gud er kommet til senere – fordi man ønskede at lægge ansvaret for en uskyldig mands domfældelse og henrettelse fra sig og over på Gud.

Senere igen har man bygget videre i det uendelige på Pauli udlægning, og efterhånden blev den kristne kirke (den katolske) til en supermagt, en magt, der peakede i Middelalderen, men som heldigvis fra og med Reformationen har været for nedadgående. Man har brugt Pauli misforståelser som magtmiddel mod kritiske og oprørske mennesker, og truet de genstridige med bål og brand (helvede). Heldigvis ser dette nu ud til for alvor at være i tilbagegang.

Tanken om Jesus som Gud er blasfemisk og den gavner hverken ham eller mennesker. I stedet bør vi lytte til Jesu kærligheds-, renheds- og barmhjertighedslære. ”Elsker hverandre!”, ”tilgiv jeres fjender!” sagde dette karismatiske menneske til sine samtidige. De kvitterede ved at bygge en kirke på hans minde, en kirke, som i had, magtmisbrug og intolerance savner sidestykke i den menneskelige historie.

(Kilde: ”Vandrer mod Lyset!” og ”Forsoningslæren og genvejen” begge udgivet i 1920 ved Michael Agerskov).

JESUS AF NAZARETH, GUDS BARN

Blandt kristendommens mange vildfarelser (ex: Dåben som salighedsbetingelse, nadveren som fuldgyldig

syndsforladelse, forsoningsdogmet osv osv) er identifikationen af Gud og Kristus vel en af de værste.

Ved at lægge guddomsbyrden på Jesu´ skuldre, volder kristne mennesker verden over daglig dette kærligste, mest trofaste, mest opofrende væsen, Jesus af Nazareth, Kristus, en smerte, som man måske ikke tænker over, i sin blinde tilbedelse af ham.

Mennesker elsker Kristus, fordi de tror, at han har løst dem fra synd og død, ved sin død på korset, mens sandheden er den, som alle kender fra dagligdagen, at når man begår en uret, må man bede den forurettede om tilgivelse, og at Jesu´ død på korset **på ingen måde fritager mennesket fra dets syndeskyld. Jesu´ død på korset var ingen soningsdød, men blev ham til del pgra menneskers onde vilje.**

Og således elsker mennesker Kristus, fordi de nægter at blive voksne, åndeligt set. Gud sendte ikke Kristus til Jorden for at han skulle lade sig slå ihjel, sanktioneret af Gud (=et gudesanktioneret mord!), men for at lære menneskene om Guds kærlighed, den Gud, der også for Jesus var den sande, den eneste Gud og Fader, for at lære menneskene, med Guds kærlighed som det store forbillede, at elske og tilgive hinanden.

Hvor er det dog sørgeligt, at Jesu´ enkle, skønne lære, "elsker hverandre", i de følgende århundreder forvrængedes til ukendelighed af kirkens mænd, der snart tilføjede et, snart fratog noget andet, for at få deres lære til at "stemme", og for at kunne beholde deres magt over den brede befolkning. Er det ikke snart på tide, at vi vokser ud over barnestadiet? Vi skal lære at elske Jesus af Nazareth, ikke som vores Gud, men som vores ældre broder, for Jesus er, som alle andre, Guds barn.

Kristendommen hævder jo, at vi alle er Guds børn. Og et barn af hankøn kalder man en søn. Derfor er det også rigtigt, at Kristus er Guds søn, *men det er alle mænd, såvel som alle kvinder er Guds døtre.* Så enkelt er det. Her minder kristendommen om det berømte eventyr om kejseren og hans nye klæder: Det lille barn peger, som det eneste, på kejseren (her=kristendommen), og siger: "Jamen, han har jo intet på!"

Ved at erkende kristendommens fejl, også på dette punkt, kunne vi holde det bud, der af Jesus selv blev betegnet som det første, det ypperste: "Elsker eders Gud af eders ganske hjerte, af eders ganske sind, og eders ganske styrke!", i stedet for, som stædige, overtrætte børn, at vedblive med at gøre uret og løgn til ret og sandhed.

Jesus og Muhammed

Af Carsten Ploug Olsen

I denne tid hvor den vestlige verden fører "krig mod terror" og hvor verden oplever en voldsom terrorbølge, er behovet for dialog og forståelse så presserende som nogensinde. Som FN´s generalsekretær, Kofi Annan, har udtrykt det, så har vi alle brug for at "sænke stemmen" - vi har brug for at tale sammen – ikke råbe ad hinanden. Jeg vil i denne artikel forsøge at give et bud på, hvordan kristne og muslimer kan indgå i en mere konstruktiv dialog – ud fra en forståelse af de lighedspunkter, som der er mellem kristendommen og islam. Der er forskelle – men meget bygger efter min mening på tilhængernes misforståelser og fordomme.

Jesus og Muhammed tjente den samme Gud. Vi må alle være klare over, at hvis der findes en Gud, så findes der kun én. Begge levede i mørke tider, men de ragede begge højt op over samtiden som mægtige pejlemærker for lyset, kærligheden.

Jesu store fortjeneste bestod i, at han bragte kærligheden til Jorden. For dette alene fortjener han alles dybe, evige kærlighed og respekt. Men han mødte megen modstand, specielt fra de skriftkloge, præsterne, de lovkyndige (i Moseloven). De kunne ikke fatte det enkle kærlighedsbudskab, og én af dem, Saul fra Tarsus, (senere hen tog han navnet Paulus), formåede at forvanske Jesu enkle kærlighedsbudskab til ukendelighed, så det hele pludselig kom til at dreje sig om "Guds vrede" og "fortabelse" og meget mere, hvis ikke man bøjede sig. Jesus talte om Guds kærlighed og det enkelte menneskes etiske ansvar – og intet andet. For dette blev han henrettet, korsfæstet.

Muhammeds enorme fortjeneste bestod i, at han til dels formåede at rette op på de fejltagelser, Jesu arvtagere havde forurenset mesterens lære med. For både Jesus og Muhammed var Gud for eksempel én – og kun én. Ideen om "Den treenige Gud" er kommet til efter Jesus og før Muhammed – under kirkemøder i Konstantinopel og Nikæa. Men også Muhammed fejlede. Ligesom for Jesus bestod Muhammeds hovedopgave i at vinde den onde (Satan) tilbage til lyset og Gud gennem tilgivelse og bøn. Dette kan vi læse om i "Vandrer mod Lyset!". Begge fejlede på dette punkt – som så mange før og efter dem.

Alligevel fortjener begge vor dybeste taknemmelighed og kærlighed for de rige gaver, de begge bragte – Jesus kærligheden og Muhammed redskaber og ideer, der pegede i retning af menneskets selvudrensning for mørket (Jihad). Jesus og Muhammed var begge blandt de allerstørste personligheder, der nogensinde har levet på Jorden. Og begge pegede i retningen af Gud og kærligheden. Det er op til os, tilhængerne, at finde ind til den fælles, indre

kerne af kærlighed og barmhjertighed, der prægede begge disse to store personligheder – og ikke lade os skille af mørket, hadet.

(Artikel bragt i Fyens Stiftstidende d. 6. oktober 2006)

DÅB, NADVER OG "DEN TREENIGE GUD"

Som kristendommen ser ud i dag, er den så fuld af fejle dogmer, påstande og løgne, at det er nødvendigt, at foretage en større udrensning af denne lære, da mange mennesker desværre stadig bygger deres gudstro på den. Jeg vil i denne artikel behandle tre centrale dogmer, dåb, nadver og "den treenige Gud", og se på dem med fordomsfri, kritiske øjne. Jeg bygger i min redegørelse på værket "Vandrer mod Lyset!" (udgivet 1920 ved Michael Agerskov) med tilhørende værker, der, modsat biblen, er ægte åbenbaringer fra Gud.

Dåben. Da Kristus vandrede blandt menneskene i skikkelse af Jesus af Nazareth, og havde påbegyndt sin mægtige gerning blandt os, forsøgte han stedse, efter sin samtale med Johannes Døbereren, at udrydde den fejle tro på dåbens "frelsende natur". Jesus døbte således ikke selv, da han klart så, at menneskene, hans samtidige, ikke formåede at forstå den rette betydning af dåben. Den rette betydning er, at dåben oprindeligt er indført i ældgamle kulturer, som *et sindbillede* på menneskets rensning fra synden.

Mange af Jesu samtidige mente, at dåben ikke alene rensede for fortidige, men også for fremtidige synder, og ved kristendommens endelige udformning, blev den endda til en betingelse for menneskets evige frelse. Stik mod hvad Jesus selv lærte. Det siger sig selv, eller burde gøre det, at en menneskeskabt ceremoni, hvor "køn" den end måtte være, aldrig kan have nogen som helst betydning i den sande Guds øjne, den sande Gud, der absolut ikke giver "døbte" forrettigheder frem for ikke-døbte. Dåben som salighedskriterium burde altså slettes fra den kristne lære, og evt omformuleres, så den kun bliver hvad den højst kan være, altså som oprindeligt et sindbillede på menneskets rensning fra synden.

Nadveren tager udgangspunkt i en virkelig begivenhed, nemlig Jesu afskedstagen med sine disciple i anledning af en påskehøjtidelighed. På dette tidspunkt vidste Jesus, at han var udset til at undgælde for menneskenes onde vilje, at han i folkets, de skriftkloges, ja næsten alles øjne var en lovbrøder, som man stræbte efter livet. Man kan forestille sig mesterens dybe sorg ved denne begivenhed. Der var sandelig ingen triumf, sådan som kristendommen giver udtryk for. Jesus var da en træt mand, forfulgt, jaget, spottet som han var og havde været, siden han trådte frem som reformator og religionsstifter.

De nadverord, som er os overleveret gennem biblen, "mit legeme og mit blod vil jeg give eder til en ny pagt mellem Herren og eder", stammer ikke fra Jesus, men er indgivet Paulus af den ældste af de Ældste, Ardor, eller Satan. Dette kan også forklare det dybt hedenske og frastødende i tanken om at "æde sin guds kød og drikke hans blod". Det er ganske ufatteligt, at dette dogme endnu, den dag i dag, har så mange tilhængere blandt præster og lægfolk, hvilke sidste dog nok for de flestes vedkommende nu blot tanke- og kritikløst deltager, når de går til nadveren, i en meningsløs og blasfemisk skik, som stammer fra ældgamle religiøse kulter, fra det dybeste hedenskab og mørke. Mennesket kan absolut ikke opnå syndsforladelse for begåede synder ved at deltage i denne frastødende skik og ceremoni, der burde slettes helt og aldeles fra den kristne lære. I stedet burde vi, når vi mødes ved påskemåltidet, mindes vor leder, mester og *broder (se senere)*, Kristus. Mindes hans kærlighed og barmhjertighed, som han viste den, da han vandrede blandt os.

Til sidst om det kristne dogme om "den treenige Gud", at Gud øjensynligt skulle "bestå" af tre ligestillede begreber: Fader, søn og helligånd. For Jesus selv var Gudfader én, og kun én, hvilket fx kan ses af Markus-evangeliet, kap. 12, 29, hvor Jesus er citeret for at sige: "Hør Israel, Herren vor Gud, Herren er én". Man må sige, nøgternt betragtet, at tanken om, at Gud skulle have inkarneret sig selv i et menneske, Jesus af Nazareth, er en dybt blasfemisk tanke, da Gud er så uendelig højt hævet over alt jordisk, en tanke, som Jesus selvfølgelig heller ikke troede på, ja, var ham ganske ukendt. Dogmet om den treenige Gud er blevet til ved forskellige kirkemøder, dem i Nikæa og Konstantinopel, hhv år 325 og 381, og er altså rent pjat.

Der er dog en okkult baggrund for dette dogme, en baggrund, som gør dogmet forståeligt, men ikke derfor mere rigtigt. Således havde de inkarnerede Yngste, menneskenes opdragere og ledere (se "Vandrer mod Lyset!") ofte en tilsløret erindring om Gud som *Skaberen og Faderen*, der i sit væsen indebar *både det kvindelige og det mandlige Urprincip*, dvs Tanken og Viljen, samt en erindring om Kristus, den ældste af de Yngste, de Yngstes leder. Men Kristus, den ældste af de Yngste, er altså *Guds barn* ligesom alle andre, og *ikke "Gud"*, eller en "del af Gud".

Alt i alt må det siges, at der, mht udrensning af kristendommens mangfoldige fejle dogmer og direkte løgne, er nok at tage fat på for os mennesker. Grundlaget for den omfattende reformation, som er nødvendig, er givet for længst, i

form af "Vandrer mod Lyset!" med tilhørende værker. Når reformationen kommer, for det gør den før eller senere, vil menneskene gnide deres øjne, som efter en lang, lang nat, plaget af urolige, onde drømme, og vågne til en ny dag, en ny tid, hvor Solen er stået op og for alvor har fået magt !

FORSONINGSLÆREN

Kristendommens fundament, både den katolske, den protestantiske og så vidt jeg ved alle andre kristne retninger, er forsoningslæren, og det skønt det for længst er påvist, at denne lære ikke holder for sandhedens prøve. Jeg hentyder her til et skrift, der udkom i tilknytning til storværket, "Vandrer mod Lyset!", nemlig skriftet, "Forsoningslæren og genvejen" (begge udgivet 1920 ved Michael Agerskov). Jeg skal her forsøge at fremdrage kendsgerningerne, sådan som de foreligger, men må, for et nøjere studium af de teologiske aspekter af forsoningslæren, set med fordomsfri, kritiske øjne, henvise til sidstnævnte bog.

For det første lader Jesu død på korset sig ikke forklare som et sonoffer til Gud, hvis forskrifterne fra Moseloven skal overholdes. Ifølge Moseloven skal ofrene udtages blandt de "rene" dyr, og disse skal bringes til paulunets dør, så de kan ofres foran tabernaklet. Blodet skal stænkes på alteret, og resten af offeret skal bæres udenfor lejren og opbrændes der (3. Mosebog, 16, 27). Hvis man fortsætter den gamle skik, at ofre i eller udenfor lejren, skal de ofrene fortabe deres liv (3. Mosebog, 17, 4 og 7). Dette siger Moseloven, og den er udgangspunktet for forsoningslæren, da Paulus og kirkefædrene, som byggede videre på Pauli lære, ønskede at drage en lige linje fra den gamle lov (Mosebøgerne og Det gamle Testamente generelt) til den "nye lov" (Det nye Testamente).

Det er indlysende, at der er en mængde problemer i dette, hvis Jesu død på korset skal forlignes med forskrifterne fra Moseloven. For det første blev Jesus korsfæstet på Golgatha, dvs uden for "lejren" (=Jerusalem), på "åben mark", hvilket ifølge Moseloven var at ligne med et offer til "skovtrolde" (onde ånder). Et sådant offer måtte derfor forkastes af Gud.

Dernæst kan man heller ikke, uden at gøre sig skyldig i selvmodsigelser, påstå, at Jesus var "fejlfri", "100 % ren", da der selv i evangelierne er talrige eksempler på, at Jesus bliver vred, farer op mod sine modstandere, er hovmodig, forbander (et figentræ!) osv osv.

Alt i alt må man sige, at der ikke noget sted i biblen, selv ikke i biblen, er noget holdepunkt for forsoningsdogmet. Paulus og de efterfølgende kirkefædre og teologiske tænkere har ladet fem være lige, har hugget en hæl og klippet en tå hist og pist, for at få det hele til at gå op. Dette er altså ikke, selv ikke på biblens egne præmisser, lykkedes. I Matheus-evangeliet, 9, 13, citerer evangelisten Jesus for følgende ord (Citeret efter den danske 1992-oversættelse): "Gå hen og lær, hvad det vil sige: Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer." Men ifølge forsoningslæren, Pauli lære, var det jo netop det, Gud ønskede. Det var jo netop et slagtoffer, endda et menneskeoffer (Jesus). Her må der vist siges at være forskel på det Jesus selv lærer, og det Paulus lærte; mao der er stor forskel på, hvad Jesus lærer og hvad kirken lærer.

Dette var, i al korthed, nogle af de teologiske problemer, som kirken har med sin lære. Noget andet er det rent etiske og æstetiske, når man ser på kirkens lære med sådan et almindeligt nutidsmenneskes synspunkt. Det må siges at være en i høj grad uetisk lære at tillægge Gud en handling, som, hvis et menneske udførte noget tilsvarende, dvs straffede, ja slog et "artigt" barn ihjel for at "forbedre", ja sikre livets fortsættelse for de "uartige" børn, ville indbringe det pågældende menneske en meget alvorlig straf fra samfundets side, eller i dag vel nærmest bragt på den lukkede, retspsykiatriske afdeling. Men en sådan handling tilskriver man gladelig Gud! Ganske ufatteligt egentlig!

Det må også siges at være en i høj grad uæstetisk, frastødende lære, at gøre døden, en pinefuld døds måde, og en *kødelig opstandelse (!)*, og troen på dette meningsløse "mirakel" til betingelse for menneskeåndens evige frelse. I virkeligheden kan forsoningslærens offertanke føres helt tilbage til de allerældste, "hedenske" menneskers trang til at underkøbe guderne for at opnå forskellige goder. Men derfra og så til at tage forsoningsdogmet med helt op i det 20. - 21. Århundrede er der dog et spring. Man skulle synes, at disse primitive forestillinger snart må have haft deres tid, og at de snart må give plads til noget nyt og bedre.

Sandheden er, at dette nye og bedre for længst er givet, i kraft af udgivelsen af "Hilsen til Danmark", "Vandrer mod Lyset!" med supplementet samt "Forsoningslæren og genvejen" (Alle udgivet ved Michael Agerskov). Her er det nemlig fuldbragt, hvad profeter har forkyndt siden Kristus vandrede på Jorden i skikkelse af Jesus af Nazareth; nemlig Kristi andet komme. I "Vandrer mod Lyset!" og i "Forsoningslæren og genvejen" holder Kristus således to taler, der i klarhed, myndighed, logik, kærlighedsfylde og visdom langt, langt overgår hvad vi hidtil har ment om dette kærlighedens væsen, som vi kalder Kristus. Her gives Kristi sande lære, befriet fra århundredernes og årtusindernes tildigtninger, forvanskninger og løgne, hvilket enhver kan overbevise sig om ved at studere de

pågældende værker.

De der venter på en fælles dommedag, hvor mennesker med frygt og bæven stilles foran Kristus, for enten at gå ind til den evige salighed, eller til den evige fortabelse, venter derfor forgæves. Kristus *har* været her, ikke for at dømmes, men for at vise os vejen til Gud. Mildt og kærligt, myndigt og klart viser han os vejen til den fælles Gud og Fader, og vi mennesker skulle hellere lytte til denne kærlighedens røst, i stedet for at hengive os til alskens frygt og angst for den dømmende og fordømmende "Guddom", der kun hører hjemme i eventyrernes, de dårlige eventyr og i de åndeligt mindreåriges fantasiverden!

Som du sår, skal du høste

Gengældelsesloven: "Som du sår, skal du høste!" lyder det gamle ord, hvormed vise mennesker har forsøgt at udtrykke en guddommelig lov, Guds retfærdighed. Tanken er ikke fremmed for hverken kristendommen eller islam eller andre verdensreligioner for den sags skyld.

Men hvad ligger bag denne lov? Hvilken Gud kunne tænkes at dømmes efter denne lov? Er det en kærlighedens Gud eller en vredens?

Hvis sætningen virkelig udtrykker en guddommelig lov - måske den vigtigste lov, vi mennesker er underkastet, det nogle har kaldt gengældelsesloven - så mener jeg, at alle religioner, der i sig har tanken om den evige fortabelse, tager fejl på dette punkt.

For hvis man høster, som man sår, ville den evige fortabelse kræve, at man har begået en uendelig synd - hvilket er umuligt for et begrænset væsen - mennesket. Hvis mennesket er begrænset, er dets eventuelle synd det også, og derfor må også "straffen" være begrænset.

Hvis vi kunne gå evigt fortabt, ville straffen være uendelig. Og derfor mener jeg, at vi roligt kan gå ud fra, at tanken om den evige fortabelse snarere er små menneskers tanker om medmenneskene - et udtryk for, at mennesker tager Gud som gidsel for deres egen hævnthirst.

Nej, hvad ligger der virkelig til grund for gengældelsesloven? Kunne det tænkes, at der bag Guds lov ligger en uendelig dyb - kærlighed? Kunne det tænkes, at gengældelsesloven er Guds måde at beskytte vor inderste lyskerne mod mørket? Jeg mener ja, og dét vil jeg prøve at begrunde:

Gengældelsesloven tilsiger os, at der følger lidelse med, når vi synder. Men hvis det er rigtigt, at der bag Guds lov, gengældelsesloven, ligger en uendelig kærlighed, så må formålet med den være et andet, end at vi bare skal lide - for lidelsens skyld.

Min tanke er, at gengældelsesloven er Guds måde at sikre sig, at vi i sidste ende kun skal tilhøre lyset - alle sammen. Men hvordan nu dét? Jo, ifølge *Vandrer mod Lyset!* (udgivet 1920 ved Michael Agerskov) er der to måder at neutralisere mørket, det onde, det, der skaber lidelsen på:

1) Ved at handle ondt. Men derved vikles mennesket bare dybere ned i mørket. 2) Ved individets sorg og anger over den syndige handling.

Ud fra disse tanker tænker jeg så videre, at lidelsen, der altid følger på synden, har den mening, at den i sidste ende altid fremkalder sorgen og angeren, der altså ene kan frigøre mennesket fra mørket.

Men sådan går det jo ikke altid med det samme. Når vi har fejlet, så kan der følge en tid, hvor vi prøver at lægge den onde gerning bag os, fortrænge den. Men da minder lidelsen os bestandig om vor syndige gerning.

Så begynder vi måske at rase - mod Gud, mod medmenneskene, mod samfundet. Men heller ikke dét hjælper. Vi bliver ved med at lide. Til sidst indtræder så afmægtigheden - vi indser, at der ingen vej er uden om at erkende vor synds sande natur, og da kan sorgen og angeren indtræde, og derved frigøre mennesket. Se, dét er Guds retfærdighed!

(Bragt i Fyens Stiftstidende d. 13. August 2006)

Alle kriges fader

Af Carsten Ploug Olsen

I Danmark og i udlandet diskuterer man flygtninge, flygtningestrømme og krige på en lidt skæv måde.

Hovedspørgsmålet synes at være, hvor mange de enkelte lande skal modtage. Og man kvier sig...

Det må stå klart for alle, at de fleste mennesker har det bedst der, hvor de er født og opvokset. Der hvor vores

rødder er. En herboende marokkaner og ven sagde engang til mig: "Vi længes efter en jord, der kan bære os". Men krige og forfølgelser, sult og fattigdom gør af og til dette umuligt. Hovedspørgsmålet burde ikke være, hvor mange mennesker vi skal modtage, men derimod hvordan vi sikrer at mennesker kan leve der, hvor de har det bedst.

For at kunne sikre dette er vi nødt til at se nærmere på, hvordan krige, sult, fattigdom og forfølgelser opstår. Reelt er der på Jorden basis for, at alle kan have det godt, omend det nok ville være ønskværdigt, om vi globalt set blev lidt færre. Der er ressourcer nok. Men hvad er det så, der gør, at vi kriges om de rigelige ressourcer?

Hvad er det andet end had og magtbegær? Historisk set har der altid været mennesker, der har været "gode" til at sætte lus i skindpelsen. Der har altid været mennesker eller hele kulturer, der har ranet til sig. Og historien er fuld af eksempler på mennesker, der i magt- og pragtsyge og had langt overgår hvad "normale" mennesker rummer af sådanne negative egenskaber.

I bogen "Vandrer mod Lyset!" (udgivet 1920 ved lektor Michael Agerskov) fortælles det, hvordan hadet og magtbegæret første gang kom ind i verden. Og hvordan vi bringer det ud af verden igen, så der kan skabes bedre forhold for alle. Ikke gennem hævn og modvold, ikke gennem en fortsættelse af voldsspiralen, men derimod via -tilgivelse. Kunne vi lære at tilgive hvor vi nu bestandig forstærker volden og dermed armoden i verden, ville meget være nået.

Ja, "Vandrer mod Lyset!" går helt til roden af problemet: Det beskrives hvorledes en række personligheder engang faldt for magtbegæret, hadet og herskesygen, og nævner tilgivelsen af denne gruppes leder som nøglen til bedre forhold i verden. Men læs og døm selv.

Mennesker kunne skabe en global forsoning, en kærlighedens og barmhjertighedens gestus - en tilgivelsens højtid og fest. Så ville vi ikke længere skulle betragte hinanden som uønskede byrder når vi i yderste nød flygter fra vort

hjemsted - men modtage vore gæster i fredens navn.

Ondskabens anatomi

Verden brænder. I Mellemøsten. Endnu en gang. Og USA synes at have et "godt øje" til næste mål for den "evige krig" - måske Syrien og Iran. Kloden over raser krige og borgerkrige og terror – det synes endeløst. Er der et håb? Er der en mulig vej til det, alle drømmer om – fred – global fred? Eller må vi acceptere, at menneskets lod er at leve fra katastrofe til katastrofe – endeløs lidelse på skiftende steder – hele tiden starter der nye konflikter, nye mennesker bliver ramt – og begynder at hade. Er der en vej? Eller er alt håbløst?

Der er en vej. Men det kræver, at vi alle graver dybt i os selv – og forstår hvad det egentlig er, vi kæmper imod.

Den klassiske fejlslutning når krige, konflikter og vold opstår er at personificere det onde. Ham dér er ond – han skal udryddes, den stat dér er ond – den skal udryddes – tænker vi og mærker ikke, hvordan vores eget had langsomt gør os selv onde. Og sådan sniger det onde sig langsomt ind i os selv. Vi mærker ikke, at det onde ikke er næsten, vi mærker ikke, at fjenden ikke er næsten – men at det onde har angrebet os selv, og sejret i vort indre.

Verden er som et spil domino: Engang er voldsspiralen startet, engang væltede den første brik, den brik, der rev alle de andre med sig, og verden består af forurettede, der ikke ved, hvordan man forholder sig konstruktivt til forurettelse. Og det er også svært. For når ens kære bliver slået ihjel i krig, når ens kone eller mand bliver myrdet, for nu at tage de helt slemme tilfælde, er det meget svært at holde hovedet koldt. Man bliver grebet af et følelseskaos, hvor mørket hvæser én lige ind i ansigtet: Ja, had ham bare, han er ikke bedre værd! Udryd ham, hvis du kan!

Og så vælter man selv den næste brik i voldsspiralen, i domino-spillet – og det onde har vundet endnu en sejr. Men er der ikke en anden vej end dette?

Jo. Den måske største personlighed, der nogensinde har levet, Jesus af Nazareth, havde et bud: Elsk dine fjender!

Men hvordan dét? Hvordan kan man elske et menneske, der måske har slået ens kære ihjel? Og hvordan skal vi forstå dette bud? Kan vi omsætte budet i livspraksis? Jeg mener ja. Ikke sådan at forstå at man straks falder morderen om halsen – men i sit indre, dybt inde, forstår, at den, der har lidt størst skade ved mordet (fx) er morderen. Litteraturen rummer en fantastisk skildring af dette – morderens (eller synderens) sjælekvaler, i Dostojevskijs, "Forbrydelse og Straf". Morderens, Raskolnikovs, liv går fuldstændig i opløsning efter at han har begået sit mord. Og vel at mærke på sjæleplanet – det evige i mennesket tager næsten ubodelig skade – mens offeret "kun" har bødet med det timelige – sit legeme.

Dette kan måske synes overraskende – men ikke desto mindre er det sandt. Forbryderen er virkelig sit eget værste offer. Og ud fra denne forståelse har man i det mindste en mulighed for at sætte sig i forbryderens sted – at føle hvad han føler, og måske ud fra denne forståelse tilgive ham eller bede for ham. Det var dette, Jesus mente med, at

vi også skulle elske vore fjender.

Men for virkelig at komme til bunds i dette problem er det nødvendigt, at vi kender hele historien. For hvordan startede det hele? Hvem eller hvad væltede den første domino-brik? Verdenshistorien er, udover de smukke ting, den også rummer, en tragedie, der bare synes at fortsætte og fortsætte. Er der en første og primær tilgivelse, der må til, ud fra ovenstående logik, hvis vi for alvor skal stoppe voldsspiralen?

Ja, det er der. Der findes forskellige myter i verden, der fortæller om et oprindeligt syndefald – om hvordan synden første gang kom ind i verden. Den kendteste i vores del af verden er jo Bibelens myte om Adam og Eva. Eva fristes af slangen og forleder sin mand, Adam, til at spise af kundskabens træ. En hel række fejlfortolkninger har flyttet fokus væk fra det egentlige i denne myte. For det er slangen, der frister Eva – og slangen er i myten et udtryk for denne upersonlige kraft, jeg har forsøgt at skildre i det ovenstående, mørket, det onde – altså en upersonlig kraft, der forleder Guds børn til at synde. Både Adam og Eva er ofre for slangen eller mørket – de er ikke oprindeligt onde og syndefulde, men narres af mørket.

Der findes flere andre myter, der peger i samme retning – bla de græske myter om Ikaros, der flyver for tæt på Solen, og derved mister sine vinger, eller om Prometheus og Pandoras Æske. Grunden til at disse myter er blevet så kendte er, som med alle store myter, at der ligger realiteter, virkelige begivenheder og sammenhænge til grund for dem – noget, der vækker en dyb genkendelse hos læseren eller den, der lytter til myten.

Alle disse myter siger en del om syndefaldets og det ondes psykologi ved at påpege, at mennesket narres af det onde til at synde. Det onde er en upersonlig, ikke-menneskelig kraft (som slangen i Bibelen), som blænder, og som drager os, hypnotiserer os til at begå onde handlinger. Det frister os. Mennesket er ifølge alle de store syndefaldsmyter oprindeligt godt og i tæt kontakt til det guddommelige, men narres så af mørket og afskæres derved fra Gud (fx uddrives af Paradiset eller mister sine "vinger"). Eller for at komme tilbage til det jeg startede med: Alle mennesker er grundlæggende gode, men vi narres af det onde til at tro, at "de andre", dem, der foruretter os, er onde, og så starter voldsspiralen – igen.

I "Vandrer mod Lyset!" (udgivet 1920 ved Michael Agerskov) fortælles der for første gang i verdenshistorien om de virkelige begivenheder, der ligger til grund for alle syndefaldsmyterne – og derved om voldsspiralens begyndelse. Det fortælles, hvordan nogle højtstående personligheder engang i tidernes morgen blev narret af mørket, hvorved de blev "uddrevet fra Paradis", dvs mistede deres kontakt til Gud ved deres egen synd, og om hvordan disse personligheder leder faldt for selvbeundringen og magtbegæret (som Ikaros i myten) og alle de ulykker dette medførte. Det er primært denne personlighed, ham, som i Bibelen bærer navnet Satan, vi derfor må tilgive, hvis vi virkelig ønsker fred og kærlighed på Jorden – fordi det er ham, der oprindeligt har sat voldsspiralen, alt det onde, i gang i verden. Vi må vælge, om vi fortsat vil lade hadet og volden herske i verden, eller om kærligheden, tilgivelsen og barmhjertigheden skal have en chance.

Men kræver en tilgivelse ikke, at den, der har syndet, den, der har forurettet, angrer? Jo, for at tilgivelsen kan gives af et oprigtigt og fuldt hjerte, så kræves dette. Men det storslåede ved "Vandrer mod Lyset!" er også, at den fortæller, at han, Satan, eller Ardor som han kalder sig i dette værk, netop nu også angrer, og angrer dybt, alt det, han har gjort af ondt imod os mennesker. Menneskeheden valg er derfor nu: Kan vi tilgive og dermed for alvor stoppe voldsspiralen, eller vil vi fortsat lade hadet og volden herske så sørgeligt i verden? Valget er vores. Valget er hvert enkelt menneskes. Og fremtiden ligger i vore egne hænder.

cpo; juli-august 2006

(Artikel bragt i Fyens Stiftstidende som kronik d. 1. august 2006)

VANDRER MOD LYSET!

I 1920 udgav lektor Michael Agerskov et værk, "Vandrer mod Lyset!" (VmL), hvis betydning langsomt er ved at gå op for menneskene. Værket er i sin grundide et opgør med al ortodoks religion, specielt kristendommen, og er ment som et samlemærke for hele menneskeheden. Værket rummer en rigdom af religiøse, filosofiske, videnskabelige og etiske tanker, som imidlertid kun vanskeligt vinder frem. Og det er der en grund til.

Det ligger i hele VmL's grundide, at hvis ikke visse betingelser er opfyldt, vil man ganske enkelt ikke kunne forstå værket. Ikke fordi det kræver speciel indvielse, eller speciel begavelse for at forstå det, men fordi det bryder sig meget med al tidligere kendt tænkning, og fordi en af dets forfattere (Michael Agerskov var kun udgiver af værket) længe har stået i et skævt forhold til menneskeheden.

Jeg vil bede de, der læser dette, nu at slippe alt hvad de har i hænderne, og prøve at lytte til noget, der ligger

udenfor, hvad man ellers sådan går og tror kan finde sted og være sandt. For sandt, det er det.

I indledningen til VmL siger Michael Agerskov, at ingen må dømme eller fordømme bogens tanker, uden grundigt at have gennemtænkt dem alle under et. Det vil nok falde de fleste svært ikke straks at lægge værket fra sig, når det går op for én, at udgiveren og mediet, Michael Agerskovs hustru, Johanne Agerskov, mener, at de selv ikke har haft det ringeste med selve værkets indhold at gøre. De står kun som hhv medie ved frembringelse af, og udgiver af værket. Selve bogens indhold er givet dem fra oversanselige intelligenser, intet mindre.

Her vil de fleste nok melde pas, og tænke at dette er for fantastisk, ja "flippet". Men hvis man læser videre, vil man opdage, at det faktisk kan betale sig. Men den rigdom som bogen rummer, er hidtil kun nået ud til så få af en bestemt årsag: Bogens første del, "Ardors beretning", afsluttes med, at Ardor, som præsenterer sig ved dette navn i starten af sin beretning, giver sig til kende som værende identisk med den af menneskene frygtede og smedede Satan. Og så kommer man præcis til den afgørende prøve ved VmL. For han, Ardor, runder sin selvbekendelse af med at sige, at han ikke længere er mørkets fyrste, og at helvede ikke er mere, og han beder os alle inderligt om tilgivelse for årmillioners synd, hans mægtige synd mod os alle, at Guds fred kan være med os evigt.

Se, hvis ikke man forstår dette eller har tillid til, at det er sandt, at Ardor eller Satan er vendt tilbage til lyset og Gud, og lader den sørgendes og angrendes tårer smelte isen om vore hjerter, og fuldt ud tilgiver ham, så vil man heller ikke forstå resten af bogen. Alle de forbandelser han, Ardor, i tidernes løb har udslynget mod menneskeheden, os alle, vil da spærre for ens udsyn på dette område. VmL's hidtidige udbredelseshistorie vidner klart om dette dilemma: Enten tilgiver man Ardor, hvorefter resten af bogen vil være nærmest en selvfølgelighed, eller også gør man ikke, hvorefter resten af bogen vil være en uforståelighed. De talrige breve til og fra Michael og Johanne Agerskov viser klart dette dilemma, som de og deres samtidige har oplevet så stærkt.

Der er altså ikke nogen grund til, at kaste med sten efter de, der ikke forstår dette værk, blandt andet præster og biskopper, som, da VmL udkom første gang, svarede med tavshed og kulde. Jeg skal, som en, der har arbejdet med udbredelsen af VmL i omkring 12 år, indrømme, at jeg, og andre i samme situation, ikke altid har forstået dette værkets inderste dilemma, og har været tilbøjelig til at afskrive andre som tåber. De, der ikke forstår værket, er ikke nødvendigvis tåber, men de har nok bare ikke fundet ind til menneskets inderste kerne af kærlighed og barmhjertighed på dette afgørende område, deres kærlighed har ikke været stor nok til at lide med den lidende, at sørge med den sørgende, og at tilgive ham, som mange religioner taler om, og som har syndet så meget, og nu, i uvished, venter på vor tilgivelse.

Hvis en forbøn fra mig kan hjælpe, vil jeg sige: Tilgiv Ardor (Satan), prøv at forstå hvor meget han har syndet, ved at læse Ardors beretning, og prøv derefter at sæt jer ind i hans lidelser, nu da han er vendt tilbage til lyset og Gud, bøjet i den dybeste sorg, anger og fortvivlelse. Vis at menneskets kærlighed og barmhjertighed kan være stor, og tilgiv ham af hjertet, og vid, at dette også vil være af uendelig betydning for din egen sjælefred. For det er sandt, hvad der står i VmL: Tilgiver vi ham (Ardor), så brister de bånd, der binder os til de forbandelser han har udslynget mod os, og vor vandring videre frem og op imod lyset og Gud vil blive mindre lidelsesfuld og nemmere at vandre. Dette ved jeg af egen erfaring.

Det, det drejer sig om for os mennesker nu, i den nye epoke, der med Ardors tilbagevenden til Gud er begyndt, er altså at finde ind til vor kærlighed og tilgivende barmhjertighed, det, som alle religioner vel taler om. Dermed vil vi kunne fatte dette mægtige budskab til menneskeheden fra den oversanselige verden, "Vandrer mod Lyset!", hvori Gud kalder på alle sine børn, alle mennesker. Her rækker Han, den almægtige, hånden frem, og siger: "...alle er... velkomne i mit Rige, alle vil jeg modtage i min åbne Favn!...ingen skal bortstødes, ingen skal fordømmes, ingen skal udkastes, og ingen skal omkomme i det yderste Mørke!"

Dette gælder også for den dybest faldne, Ardor eller Satan, for Gud er alkærlig. Ingen kan nogensinde falde uden for Guds kærligheds rækkevidde. Heller ikke ham, der i årmillioner var Guds modstander. Heller ikke ham, der har syndet så meget, at ingen kan synde mere.

Den næste epoke i menneskehedens historie vil, om vi vil, være kærlighedens og tilgivelsens epoke. Vi er gået fra mørkets til lysets epoke. VmL vinder langsomt men sikkert frem, i takt med menneskers tilgivelse af den dybest faldne. Det det gælder om for os mennesker er at lade den sørgendes tåre smelte isen om vore hjerter, og svare Ardor på hans bøn om tilgivelse. Derved vil vi vise, at det er sandhed, at den mindste er stor i sin kærlighed, mens den største er lille i sit had. Og derved vil vi vise, at kærlighedens, tilgivelsens, barmhjertighedens veje, er de eneste, der i længden kan bære eksistensen, til gavn for os, og for alle!

VANDRER MOD LYSET! (2)

I 1920 udgav lektor Michael Agerskov et værk, "Vandrer mod Lyset!", som er af en ganske gennemgribende

betydning for menneskeheden (værket er i skrivende stund oversat til og udgivet på en række sprog). Værket foregriber en række af de videnskabelige opdagelser, som er gjort i vort århundrede, afstikker en ramme for at forstå, hvorfor det 20. Århundrede skulle blive så blodigt og uroligt, som det er blevet, giver menneskene sandheden om Gud, nemlig, at for Ham er vi alle lige, og lige elskede, at ingen, absolut ingen, skal fortæbes, og at det evige liv er for alle. Dette og meget mere gives i "Vandrer mod Lyset!".

For første gang i menneskehedens historie har vi en 100 % ægte åbenbaring fra Gud, en åbenbaring, som er tilgængelig for alle, og en åbenbaring, som ingen har vovet for alvor at anfægte, men som er søgt tiet ihjel, "visnet" af kulde, vrede og foragt, både fra præster og presse, fra læg og lærd, ja stort set fra alle. Men som Michael Agerskov skriver i et af sine breve: "Store tanker gror langsomt i menneskenes sind, og jo større budskab bogen har at bringe, des større modstand møder den".

I de snart 80 år, der er gået siden værkets fremkomst, har det været yderst vanskeligt bare at få en offentlig diskussion om værket i stand. Det er mit inderlige håb, at denne artikel kan være med til dette. Jeg skal derfor kort, ganske kort opridsse, hvad "Vandrer mod Lyset!" lærer menneskene. Det følgende må altså kun betragtes som værkets essens. For enkeltheder må der henvises til selve værket.

For det første: "Vandrer mod Lyset!" forklarer logisk og udtømmende, hvorfra menneskets religiøse drift, og de mange religioner overhovedet kommer. I de jordiske tiders morgen faldt nogle af Guds først skabte børn (~de faldne engle i kristendommen, eller "de Ældste", som de kaldes i "Vandrer mod Lyset!") for mørkets magt. Resultatet var bla skabelsen af menneskets *fysiske* legeme. Det fysiske menneskelegeme er altså *ikke* skabt af Gud, men derimod af nogle af Hans faldne børn.

Ca en million år efter denne skabelse vendte nogle af de faldne, i kraft af Guds kærlighed, tilbage til Ham, og bønfuldt Ham om at tilgive dem deres onde gerninger, *og at give menneskene af det evige liv, at gøre menneskene til Hans børn*. Gud hørte, *og bønlyste* deres bøn og råb om hjælp for menneskene, hvorved menneskene fik del i det evige liv. Gud knyttede således en gnist af sit eget til hvert menneske (=menneskets ånd), og derfor er mennesket, åndelig set, ægte børn af Gud.

For at skabe orden i den da meget kaotiske, jordiske verden, og da det fysiske menneskelegeme kun er beskåret en relativ kort levetid, måtte Gud ordne det således, at menneskeånden (=Guds barn) fra tid til anden, med korte mellemrum, måtte lade sig inkarnere i et fysisk legeme; dels for at lære, at modnes, for engang til sidst at indgå i Guds Rige (=det kristne "Paradis"), dels for engang at vinde alle de faldne tilbage. Man siger så tit, at Gud er idel kærlighed. Dette er absolut sandt og gælder alle, også de faldne. Guds alkærlighed skal tages absolut alvorligt, sådan at forstå, at ingen, uanset hvor meget man så synder, kan falde uden for Guds kærligheds rækkevidde. Ved denne ordning opstod *reinkarnationsprincippet*, hvor menneskeånden inkarnerer og reinkarnerer i et fysisk legeme, og hvor det fysiske legeme er, fra at være et udslag af synd og opsætsighed mod Gud, et brugbart redskab i åndens tjeneste. Reinkarnationen tjener således til åndens opdragelse og modning.

Samtidig med at Gud gjorde menneskene til sine børn, lovede nogle af hans ikke-faldne, først-skabte børn ("englene" eller "de Yngste", som "Vandrer mod Lyset!" kalder dem), at være Ham behjælpelige med at lede menneskene og de faldne til Hans Rige. "Englene" lod sig derefter inkarnere blandt menneskene, *og på lige fod med menneskene*. Men de faldne iagttog, i deres formørkede sindstilstand, med undren og vrede "englenes" arbejde for menneskeheden. Og de besluttede at gøre modstand mod dette kærlighedsarbejde, og fra et vist tidspunkt for ca. 14000 år siden lod de faldne sig endog også inkarnere blandt menneskene, *men under mørkets ledelse*, i det håb, at de derved kunne drage menneskene tilbage og ned i mørket. Men ved "englenes" inkarnation blandt menneskene, både de ikke-faldne og de faldne engle, opstod de mægtige førerskikkelser for hhv lyset og mørket, det gode og det onde, i den jordiske verden. *Disse førerskikkelser kan iagttages så langt tilbage som historien lader sig spore* : ex. Buddha, Kon-fut-ze, Jesus af Nazareth, Mozart på lysets side, og Caligula, Nero, Napoleon Bonaparte, Hitler på mørkets side.

Til alle tider har de ikke-faldne forsøgt at bibringe menneskene sand viden om Gud og deres barneforhold til Ham, hvorimod de faldne har forsøgt at obstruere dette arbejde og har forvansket og forvrænget det, der bragtes menneskene fra lysets side. *Derved er de talrige former for religion opstået*, i en bitter kamp for menneskenes frelse hhv fortæbelse. (En virkelig fortæbelse findes ikke og har aldrig været en mulighed. Guder alkærlig).

Og derved er også alle religionskrige, og krige og konflikter generelt opstået, i de faldnes forsøg på at føre menneskene ned i mørket.

Men, og det er årsagen til, at "Vandrer mod Lyset!" overhovedet kunne skrives, *denne kamp mellem lys og mørke er nu slut*. Således vandt den højeste af de ikke-faldne ("Kristus") i starten af dette århundrede omsider de faldnes leder ("Satan") tilbage til lyset og Gud. Det for os mennesker synlige resultat af denne begivenhed i den oversanselige verden er værket "Vandrer mod Lyset!" med tilhørende supplement, hvor det for første gang i

menneskehedens historie er lykkedes de ikke-faldne at få absolut rene budskaber, åbenbaringer igennem til den jordiske verden, da den største anstødssten, "Satan", var fjernet og vundet tilbage.

Studerer man "Vandrer mod Lyset!" meget omhyggeligt, og har man dertil et bare nogenlunde kendskab til de nu herskende verdensreligioner, kan man let forstå, at der bag disse religioners myter og sagn, trods tidernes og mørkets forvanskning, findes ægte guldkorn i dem alle. "Vandrer mod Lyset!" meddeler i ren form det, som er blevet forsøgt givet menneskene i årtusinder, *uden forvanskninger og løgne af nogen som helst art*. Og præcis derfor er det så utroligt vigtigt, at menneskene lærer sandheden om sig selv at kende (her citeret fra "Forsoningslæren og genvejen"; udgivet i tilknytning til "Vandrer mod Lyset!"): "at Guds faldne børn i tidernes morgen har skabt det synlige menneskelegeme; at Gud er den usynlige menneskeånds Fader; at hvert jordisk liv bringer menneskeånden et skridt fremad mod lyset og mod Faderhjemmet; at menneskene er ledsagede af usynlige vogtere, der altid er rede til hjælp og vejledning, en hjælp, der opfattes af mennesket som en indre stemme (samvittigheden); at menneskene i bønnen til deres Gud og Fader kan opnå direkte forbindelse med Ham, med Hans Tanke og med Hans Vilje og derigennem opnå al den hjælp, der er nødvendig til at hærde deres vilje i kampen mod mørket og synden; at hvert menneske **selv må sone** sine onde og slette tanker og handlinger; at Kristus (Jesus af Nazareth) har lovet at være fører og leder for **hvert menneske**, til alle dets jordeliv er til ende!"

Men det første skridt på denne *genvej til Gud* er tilgivelsen af den ånd, der var den egentlige årsag til det synlige menneskelegemes skabelse, den ånd, der normalt kaldes Satan (Ardor i "Vandrer mod Lyset!"), og som bærer hovedansvaret for talrige af de lidelser, ulykker og katastrofer, der har hjem søgt menneskehedens, den ånd, der har syndet så meget, at **ingen kan synde mere**, og hvis lidelser derfor også er og har været så store, at **ingen kan lide mere**, da synd og lidelse altid følges ad. Denne ånd, Ardor, er nu (i 1912) vendt tilbage til lyset og Gud, han har opgivet sin kamp mod menneskene, og venter nu, i uvished, på vor tilgivelse. Ardors bøn om tilgivelse afslutter hans syndsbeholdelse i "Vandrer mod Lyset!" ("Ardors beretning"), og den lyder sådan her:

"Se jeg, Ardor, den Ældste, engang Mørkets Tjener, fulgte vor Faders Bud og taledede til eder, taledede om det Mørke, de Lidelser og den Elendighed, m i t Fald og m i n S y n d bragte over Menneskene, mine Skabninger. Og ved eder taler jeg til alle Mennesker, taler til de Slægter, der ere, og til de Slægter, der komme.

Og jeg siger til eder alle: "Frygter mig ikke! hader mig ikke, og forbander mig ikke! thi jeg er ikke længer Helvedes Fyrste, og Helvede er ikke mere!"

Og jeg beder eder inderligt, ifald I formaa at overvinde eders Had, at overvinde eders Vrede, da at tilgive mig, hvad jeg har syndet mod eder alle!

Tilgiver mig, at vor Faders Fred og Velsignelse maa være over eder nu og i al Evighed!

Amen."

I "Vandrer mod Lyset!" står Ardors bøn om tilgivelse ikke alene. Den ældste af de Yngste, af os normalt kaldet Kristus, beder os alle om at tilgive Ardor, han går i forbøn for sin ældste broder, **oghans, Kristi forbøn**, lyder sådan her:

"Til sidst henvender jeg mig til alle Mennesker paa den hele Jord, og jeg beder eder alle: søger at fatte Medlidenhed med vor ældste Broder, søger at tilgive, hvad han har forbrudt mod eder, at de mange Forbandelser, han har udslynget, kunne brydes og bortslettes!"

Ja, tilgiver ham af eders ganske Hjerter; da vil han i sin dybe Taknemmelighed staa ved min Side og hjælpe mig af sin ganske Styrke med at lede eder til vor Fader."

Det er nu op til hvert enkelt menneske at gøre op med sig selv, om han eller hun vil følge denne bøn, lade medlidenheden med den dybest faldne sejre over vreden og hadet, og tilgive ham af hjertet. Dette er af uendelig betydning for enhver. Skal kærligheden og barmhjertigheden eller skal hadet og forbandelserne sejre? Dét er spørgsmålet til mennesket. Søg ind til dit hjertes rødder, og lad dét svare!